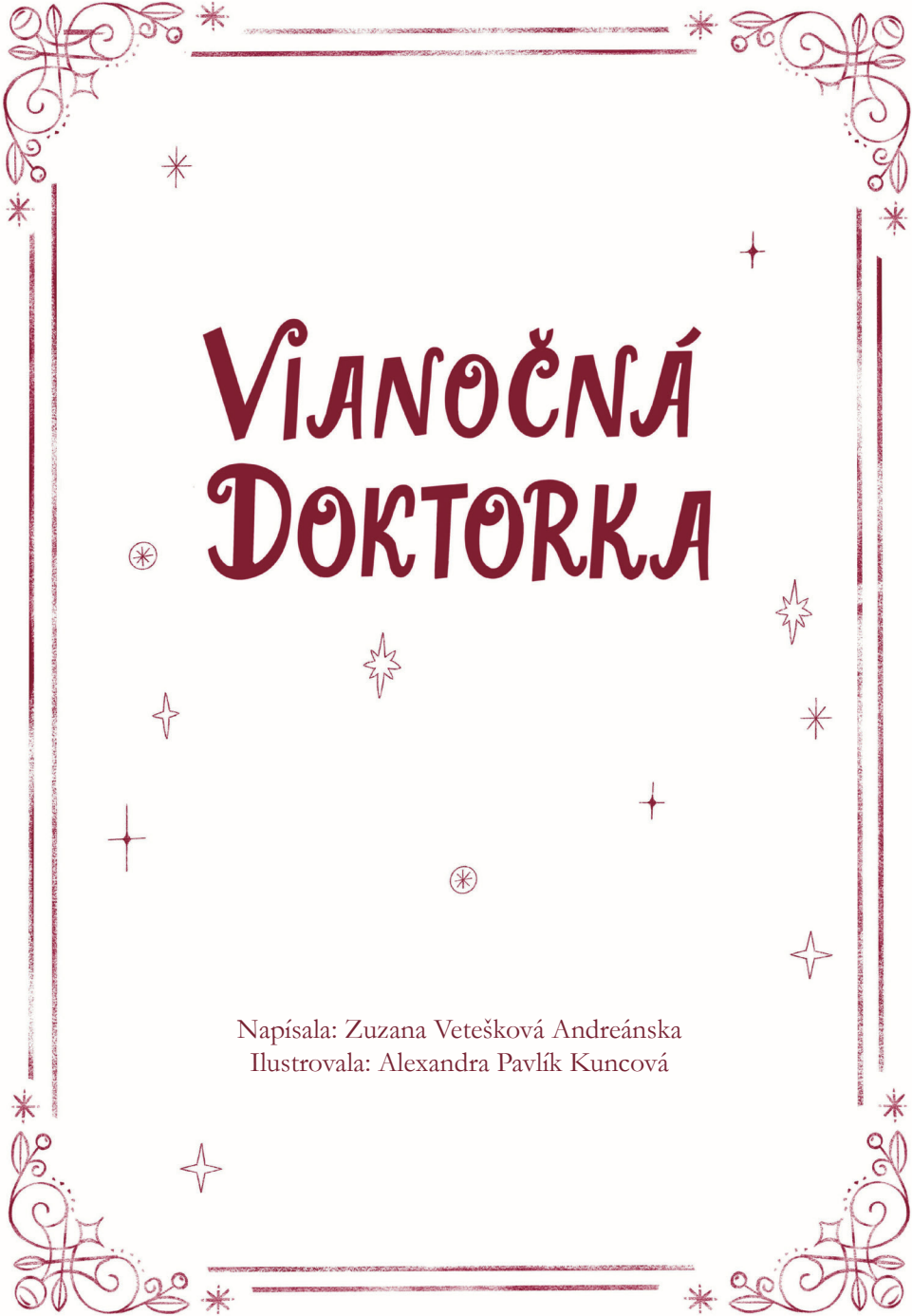

VIANOČNÁ

DOKTORKA

VIANOČNÁ DOKTORKA

Napísala: Zuzana Vetešková Andreánska
Ilustrovala: Alexandra Pavlík Kuncová

Text © Zuzana Vetešková Andreánska
Ilustrácie © Alexandra Pavlík Kuncová
Slovenské vydanie © Vydavateľstvo ECPU
Púchov, 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov, ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok ani prostredníctvom informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Táto knižka nie je odbornou publikáciou a neslúži ako návod na liečenie žiadnych ochorení. Jej cieľom je oboznámiť čitateľov so zásadami zdravého životného štýlu a prevencie. Autorka sa dištancuje od akýchkoľvek zdravotných ťažkostí vzniknutých z dôvodu nesprávneho pochopenia informácií v nej uvedených. Toto dielo nenahrádza konzultáciu s odborníkom. V prípade nejasností a zdravotných ťažkostí kontaktuje, prosím, svojho obvodného lekára.

ISBN: 978-80-975119-0-6
ISBN PDF: 978-80-975119-2-0

Venujem mojim det'om,
pretože ich objatia
sú tie najliečivejšie.

Už vám niekedy lekárka predpísala kapra?

Kapitola prvá: **Adventný kalendár**

„Mami, už som doma,“ bliklo na telefóne. Mladá doktorka Lujza správu zaregistrovala, ale keďže bola uprostred vyšetrenia, nestíhala dcérke odpísať okamžite. Sústredene hľadela do obrazovky počítača a písala ako drak. Kde-tu jej do tváre padalo pár neposlušných vlín tmavých vlasov, ktoré povyskakovali z dlhého copu. Bledej tvári dominovali veľké tmavé oči v tvare mandlí, v ktorých napriek únave ihrali veselé iskričky. V onen novembrový deň sa čakáreň už od skorého rána priam hemžila *pacientmi*. „Akoby sa s nimi roztrhlo vrece. Keby sa tak radšej pretrhli tie husté mraky a konečne začalo snežiť,“ pomyslela si a zavesila si *fonendoskop* okolo krku. Svoju prácu mala rada, ale počas nabitých dní, ako bol tento, ju zavše premáhal pocit, že svojim pacientom nedokáže skutočne pomôcť. Že ich nevie úplne vyliečiť. Akoby s pribúdajúcim vekom bolo normálne byť chorý. Aj samotní pacienti akoby od istého obdobia považovali zdravie za výsadu mladosti a chorobu za novú normu. A s tým sa akosi nevedela zmieriť. „Chcelo by to nejaké kúzlo,“ pomyslela si a prstami ďalej šikovne tancovala po klávesnici. Prstoklad sa nikdy nenaučila, ale po rokoch dennodenného vypisovania lekárskeho záznamov si jej dlhé prsty našli svojský spôsob, ako písať dostatočne rýchlo. Hotovo! Dokončila správu a vytlačila ju. Vzápätí ju podávala na podpis pacientovi, ktorého pred chvíľou dovyšetrovala.

„Pani doktorka, volá pani Adamcová. Srdiečko ju stále neposlúcha a chcela by sa zajtra za tebou zastaviť,“ prerušila ju sestrička Majka. S telefónom pri uchu nakukla do dverí od svojho stolíka v prípravovni.

Lujza si kusla do spodnej pery a zvrátila čelo. „V poriadku, nech príde. Najlepšie hneď zrána, aby nesesedla v čakárni pridlho a nechytla u nás ešte aj nejaký *bacil*. V tomto období striehne kašeľ či nádcha na každom rohu,“ odpovedala doktorka a bez premýšľania poznačila do kalendára

malú zmenu. Hneď nato sa obrátila naspäť k staršiemu pánovi a nahodila ustarostený výraz. Aby ju počul, zvýšila hlas: „Pán Trnka, môžete si obliecť košeľu a potom sa mi tuto podpíšte, prosím. A zase vám len zopakujem, čo už dávno viete. Tie lieky, ktoré som vám minule predpísala, musíte užívať pravidelne.“

„Ále, čo sa ja už budem napchávať *pirulami*, doktorenka,“ ošíval sa dedko na stoličke a zapínal si gombíky na modrej károvanej košeli. „Však mňa už nič nebaví.“

„Veď práve, keď vám nebude hučať v ušiach, aj život bude krajší,“ naliehala doktorka. Bolo jej ale jasné, že márne. Nevedela sa rozhodnúť, či je to ťažšie s pacientmi, ktorí prehánajú, alebo s tými, čo príznaky zľahčujú. „O dva mesiace vás budem čakať. Prídete zase na kontrolu, dobre?“

„Čo sem mám chodiť jak na klavír?“ Starý pán zavrteľ nesúhlasne hlavou, naškriabal svoj podpis na lekársku správu a doslova ušiel z *ambulancie*. Len chabé: „... denia!“ sa ozvalo z chodby a dedka Trnku napriek inokedy šuchtavej chôdzi razom nebolo.

„Dovidenia!“ zakričala doktorka, pousmiala sa nad jeho tvrdohlavosťou a chytila do rúk telefón. „Dobre, Agátka, budem sa ponáhľať. Posielam pusú,“ odpísala svojej deväťročnej dcére, ktorá akoby jej z oka vypadla. Od-pila si z čaju a s povzdychom sa vrátila do pracovného nasadenia.

Po ďalších dvoch hodinách písania lekárskeho záznamu, dohovára-ní špeciálnych vyšetrení, desiatke odberov, pár prehmataných bruchách a popočúvaných srdiečkach ostala čakáreň konečne prázdna. Buch-buch! Buch-buch! stále sa ozývalo doktorke v ušiach.

„Neexistuje krajší zvuk ako búchanie zdravého srdca,“ premýšľala, zatiaľ čo sa prázdnu chodbou hlasno ozývalo klopkanie jej podpätkov. Aj spo-mienku na to, ako po prvýkrát počula srdiečko svojej Agátky, si uchovávala v pamäti ako najväčší poklad. Vždy sa pri nej rozcítila. Nerada bývala *senti-*

mentálna, ale dnes si to mohla dovoliť. Bol posledný novembrový deň a po náročnom pracovnom dni jej ostávala len jedna milá povinnosť. Prichystať dcérke adventný kalendár. Po ceste domov sa zastaví na nákup, prichystá rýchlu večeru a potom sa vrhne na prípravy.

Lujza už ako malá zbožňovala príchod decembra, snehu a predvianočnej atmosféry. Samotné sviatky boli krásne, ale ten čas pred nimi bol priam čarovný. Pamätala si, že vždy dostala papierový adventný kalendár s krásnou ilustráciou, ktorý vo svojich okienkach ukrýval čokoládky. Niečo ju, vtedy ešte malé dievčatko, na otváraní okienok veľmi *fascinovalo*. Po tom, čo papier s jemným prasknutím povolil, objavil sa na prvý pohľad obyčajný malý hnedý štvorček. No keď ho vybrala a otočila, ukázal sa aj obrázok – malý farebný v okienku a taký istý na čokoládke, otláčený z plastovej formy. Každý rok po vyjedení kalendára, čo bývalo, povedzme si úprimne, už okolo desiateho decembra, si plastovú formu naša malá Lujza vytiahla a plánovala si v nej robiť ľadové kocky. Nikdy to nevyšlo tak, ako si predstavovala, a predsa to skúšala rok čo rok. Napriek tomu, že ilustrácie boli veľmi jednoduché – dnes by ste si povedali, že možno aj nudné –, prezerala si ich v postieľke každý večer pred spaním. Najviac jej v pamäti utkvел obrázok vetvičky s mašlou a horiacou sviečkou.

Dnes už však adventný kalendár sama neotvárala, ale pripravovala – a veru, vždy si dala záležať. Kúsky lega, puzzle, sladké maškrtky, vianočné ponožky či drobnosti ako perá, gumičky a figúrky zvyčajne dopĺňali osobné básničky podľa aktivity, ktorá ich v ten deň čakala. Zosnovať pár veršikov o pečení, o návšteve vianočných trhov alebo o zdobení stromčeka pre Lujzu nikdy nebol problém, priam si to užívala.

Tento rok jej však do programu pribudla vlastná ambulancia. Zatiaľ jej chod nestihla zabehnúť a úplne zosúladiť s rodinným životom. Nové povinnosti pohltili takmer všetok jej voľný čas, a tak prípravu adventného

kalendára postupne odsúvala deň za dňom, až nakoniec prišiel posledný novembrový večer.

„Konečne doma!“ odľúkla si Lujza s úľavou a zložila v chodbe tašky s nákupom. „Agátka, Ondrej! Som tuuu!“ zakričala, keďže sa na ňu dcérka nevrhla medzi dverami ako obvyčajne. V rýchlosti zhodila z nôh topánky a ponáhľala sa do kuchyne. Svetlo presvitajúce cez sklenené dvere jej napovedalo, že práve tam nájde svoju rodinku. Potvrdzoval to aj detský smiech a buchotanie hrncami.

„Mamiiii!“ Agátka sa rozbehla a objala mamu okolo pása. „Robíme s ocinom špagety.“

„To je ale príjemné prekvapenie! Som hladná ako vlk,“ usmiala sa Lujza a pobožkala manžela. Musela sa dať na špičky, aby naňho dočiahla. Boli ako dva protiklady. On vysoký, s blond vlasmi a Lujza postavy nižšej, vlasy tmavé ako noc.

„Mala si ťažký deň?“ spýtal sa jej, zatiaľ čo zlieval uvarené cestoviny a snažil sa ich udržať v cedníku. Vyskakovali z neho, akoby už aj ony chytali vianočnú náladu. Agátka pár z nich vytiahla a začala ich po jednej vťahovať do úst.

„Ani sa nepýtaj! Čakáreň bola od rána nonstop plná. A aj keď sa snažím zo všetkých síl, stále mám skľučujúci pocit, že mi niečo uniká. Akoby som nedokázala nájsť spôsob, ako svojim pacientom skutočne pomôcť. Ani to neviem opísať,“ povzdychla si Lujza, ale vzápätí sa zasmiala, keď zbadala jeho zarosené okuliare.

„Ako ťa poznám, myslím si, že preháňaš. Môžeš ľuďom poradiť, ale liečiť sa predsa musia sami. Nemala by si to tak prežívať. Robíš, čo môžeš,“ utešoval ju manžel a utrel si zahmlené sklíčka okuliarov okrajom trička. Naložil vrchovatú porciu na tanier s vianočným lemovaním a podal ho

manželke. „Hlavne sa najedz a dnes už žiadna práca. Potrebuješ si oddýchnuť.“

„Jéj, vy ste vytiahli náš vianočný servis! No toto! Dnes ste samé prekvapenie!“ Vyhladnutá doktorka sa s chuťou vrhla na jednoduchú večeru, akoby v živote nič lepšie nejedla.

„Mami, pomaly!“ zachichotala sa Agátka, keď sa snažila natočiť si špagety na vidličku. Všetci traja sa zasmiali a užívali si večeru pri veselom rozhovore. Agátka oduševnene referovala rodičom o vianočnej besiedke, ktorej sa nevedela dočkať, o jednotke z angličtiny a trojke z matematiky a nakoniec o knižke, ktorú vybrala na večerné čítanie. Rodičov neprekvapilo, že opäť siahla po starých elfských vianočných príbehoch. Knihu našli pred pár týždňami, len tak pohodenú bokom v malom antikvariáte na námestí. Lujza mohla odprisahať, že ju predtým už niekde videla, ale akokoľvek sa snažila, nedokázala si spomenúť kde. Vyblednuté ilustrácie na zažltnutých stránkach v nej vyvolávali zvláštne pocity, ako keď po rokoch vytiahnete zapatrošenú vianočnú ozdobu. Podvedome cítite, že sa k nej viažu spomienky, hoci nevíete, ktoré presne.

„Dnes večer ale budeš čítať s ockom, ty môj malý škriatok. Ja mám ešte dôležitú prácu,“ žmurkla na dcérku a v okamihu zabudla na všetky starosti. Jej myšlienky smerovali len k jednému cieľu. K adventnému kalendáru.

Bolo už niečo po polnoci, keď Lujza uvážila, že je hotová. Dvadsaťštyri balíčkov rôznych veľkostí označených číslami bolo porozkladaných po celej podlahe v spálni. Každý zdobila uviazaná červená alebo zelená stužka, či jutový špagát. Malé krabičky a vrecúška už len čakali na to, kedy ich horlivá mama prichytí na konárik, ktorý si Agátka doniesla z poslednej prechádzky v lese. Lujza začala darčeky trpezlivo priväzovať a vzápätí ju zaplavili po-

chybnosti, či sa jej dcérke bude kalendár páčiť. Ešte raz v duchu prebehla obsah balíčkov a usúdila, že už je unavená. Príliš premýšľa. Jednoducho sa potrebuje na všetko poriadne vyspať. Zavesila kalendár na stenu v detskej izbe a dozdobila ho borovicovými vetvičkami a niekoľkými roľníčkami. Aby dcérku nezobudila a nepokazila raňajšie prekvapenie, pracovala len pri slabom svetle z baterky a našľapovala potichu ako myška. Na záver omotala kalendár svetelnou reťazou a na krátky okamih ju na skúšku zapla. Spokojná s výsledkom zazívala a v polospánku sa vrátila do spálne, kde sa doslova hodila na posteľ k sladko odľukujúcemu manželovi a v okamihu zaspala. Ani si nevšimla, že sa za oknom roztancovali snehové vločky. Snívalo sa jej o pacientoch obviazaných červenými a zelenými mašľami namiesto obvazov, o medovníkoch, ktoré našla v ambulancii v zásuvke na striekačky, a o Agátke naháňajúcej sa so snehuliakom. Napriek zvláštnym snom mala však pokojnú noc a nezobudila sa ani raz. Mladá rodinka sa pokojne túlala v ríši snov a nikto si nevšimol jemný záblesk, ktorý sa prehnal bytom na 8. poschodí okolo tretej nadrážom. V celej ulici panovalo priam magické ticho, akoby sa na odpočinok uložilo všetko živé i neživé a pomaly padajúce snehové vločky sa chystali prikryť oddychujúci svet ako jemná perina.